

కొండా యి పక్షి

గొడ్డూ గోదా, గెడ్డి నీచూ, పిడకా, బొడకా అంటా సెంబూ, గుడ్డా గోస్ యిట్టాటి కాసిని కూసిని పను సురుగ్గా ఎల్లిపోను, పన్నెండేళ్ల కొండా యిని సవగ్గా జీతానికి పెట్టుకుండాడు కనకయగారు.

“అక్కడున్నావు టా కొండా యి పక్షి?” అని మామూలు పెకారం లోన పొయికాడుండ కనకయగారి పెల్లాం మాలచ్చుమ్మగారు కేకేసింది.

అడీడ యాడుండా వు టాడు గనక యిట్టాంటి కేకలు అప్పుడప్పుడు కాత్తె పెడగా పోతావుంటయి కొండా యికి.

అయితే లోన పొయికాడ పొగలో ఎప్పుడు కాత్తె కొరవోతా వుండా కొండా యి సాయట్టోవుండ బోసానంలో కూకుండాడేవో అనిపితా వుంటది మాలచ్చుమ్మగారికి.

“ఎక్కడా నువు కొండా యి పక్షి — ఇదేమిటి పలకడేం —” ఎంటనే అనుమానం దగిలిన మద్దయి, గబిక్కన బోసానం కాడికొచ్చి — నిల్పడిపోయింది మాలచ్చుమ్మగారు, శాస ఎగబీలుతా.

“అయ్యో అయ్యో కొంపముణిగింది! మూల నక్కుతావేం, రా బయటికి? వీడి మొహంమండా. నాకు తెలుసు ఎప్పుడో యి పక్షి కొంపగుండాన పెద్దాడని! దొంగ పక్షి రావేం బయటికి?”

“యిహిఁ యిహిఁ వూరకనే కూకండానండీ—” అంటా కాత్తె బోసానం యివకాడికొచ్చి నిలబడ్డాడు కొండా యి.

“వూరికే కూచున్నా! మొహాన నిప్పుపెద్దా దొంగపక్షి దొంగపక్షని! యింకా వెనక దాచుకుంటున్నా, బయటికి తీయవేం ఆ చేతుల్లోదీ?”

“బొమ్మలంటే - సూత్రా అడ మూలకూకుండేనీ —”

“భోషాణ మూల నక్కుతూ బొమ్మలేవిట్రా, చూపు మందిపోనూ? తీయవేం చేతుల్లోదీ?”

“పు త్రకవండీ.”

“పుస్తకం! పుస్తకమేమిటి! భోషాణందగ్గిర నీకు పుస్తకాలెక్కడివిరా దొంగచచ్చినోడా? నిజం చెప్పు చీలుస్తా.”

“ఏనిగలూ, పచ్చలూ వుంటేనీ—?”

“అయ్యో వీడి సూద్రమొహం మండా! రాధాయి పుస్తకం మంట పెద్దు

న్నాడు నే నేంజేతును - పెట్టవేం అక్కడా? మీ మొహాలకు చదువా చట్టుబండలా."

"ఎందండోయ్. నే అచ్చిరాలు సెప్పిచ్చుకోలా?"

"భీ నోరుముమ్ భోషాణం దగ్గిర తాట్లాడ్తూ. యింకా నయం కాస్త తాళమన్నా దాని మొహాన పెట్టారు. బహు వున్నయి యిట్టాంటి తెలుపులు మటుకు, వుల్లిత్తుకుమల్లే బయట బడాయిలు కొట్టకపోతే కాస్త యింట్లో ఏవన్నా మంట పెట్టకూడదూ? ఆస లెండుకులే - మొహం మండా అట్లాచూస్తావేం చూపూ? చేతులు విరుస్తా, రాధాయి పుస్తకాలజోలికి పోయినావంటే ఇక్కడికి చాలక ఈ సూద్రసన్నాసి ముద్దుకూడా నాకూ! పుస్తకాలట్రా నీ మొహాకీ? పదపద, ముచ్చ మొహం నువూనూ. అసలెట్లా వెయ్యికళ్ళతో కనిబెట్టుకు చస్తున్నా బతకలేకుండా వుండేనూ!"

"మా జేజి నే సదువుకుంటే యిస్కోల్లో ఏపిత్రానందిగా. మా అయ్య లేకుంటేనా"

"వూ, వొచ్చి సస్తుంది మొహాలకు. ముసలి పేడా పెంటా పోగేసి కూడ పెద్దున్నది గావాలూ? ఏ యిస్కోల్లోరా నీకు చదువు చెప్పేదీ?"

"మొదులు అయ్య చెప్పుకోనిత్రేగా, ఆ మద్దినేవో, ఎంకట్ర త్రంగోరు అచ్చిరాలు సెబతా వుండూ -"

"ఎవరు ఆ మాలములా ముండాకొడుకా! ఎవరు వాడేనా? అట్లా మిట కరించి చూస్తావేం గుడ్లు పొడిచేవాళ్లు లేకా. అసలు నీకు నేను చెప్పిందేమిటి నువు చేస్తున్నదేమిటి? పొద్దూకులూ భోషాణం దగ్గిర చస్తావేం? అంట్లుచచ్చా? బ్రరెను కడిగిచచ్చా? పిడికలుచచ్చా, చచ్చా?...."

ఆ రేత్తిరి బువ్వల్లిని పొండుకునేయాల, కొండా యి తడువుకుంటూ సల్లగా వొచ్చి ఎంకట్ర త్ర య్య యింటి తలుపు తట్టాడు.

"ఎవరూ?" అంటూ ఎంకట్ర త్రవయ్య తలుపు దెళాడు.

"కొండా యిని."

"ఓరీ, నువ్వూ! రా లోపలికి. ఇంత రాత్రొచ్చావేంరా?"

"ఏవిండోవ్ -"

"అదేమిటా అక్కడే నుంచున్నావ్? దా, యిటొచ్చి చాపవీద కూచో."

"నీమిడ్చి బంగారంగాను ఎప్పుడొచ్చావియ్యా; గుంటూర్నించి? బతే ఆయనవియ్యా నువు, అగిపియకుండా బొయ్యావుగాన?"

"ఎవరు చెప్పారా నే నొచ్చాననీ?"

“అంతేనా? మా జేజికి తెల్పిందంటా, సెప్పిందీ, ఆమయిన లగెత్తుకొచ్చా.”

“యింతచీకట్లో వొచ్చావు, ఏం తెల్లవారి రాకపోయినా? మీ జేజి అంతా బాగున్నారా?”

“వుండారు గానీ - యిదిగో - నాకు సదువు సెప్పవంటయ్యా?”

“ఏవిటూ హడావుడి!”

“అచ్చిరాలు సెబతావుంటివీ ఆమయిన యాడికో లగెత్తుకెల్లినీ.”

“అవును నిజమేరా. యీసారి అట్లా లగెత్తనే, చదువుకుంటావా?”

“సనుకుంటావా? యీసారి అయిసా పయిసా తేలాల్సిందే.”

“అయితే నికు చదువు రావాల్సిందే.”

“ఒయ్ నీమడ్చి దొంగల్లోలా! యిన్నాలు ఎటనో బోయిందంటే పానం, యిగనేందీ!”

“కనకయ్యగారింటో జీతానికున్నావటగా?”

“మాలచ్చుమ్మగారు కొట్టిందండీ యియ్యాలా.”

“ఎందుకూ!”

“కా త్రెసాటుగా వుంటదనీ, బోసానంకాడ ఆల్లబ్బాయి పుత్తకంలో బొమ్మలు నూసుకుంటా కూకుంటేనీ, కొట్టిందండీ.”

“అందుకా కొట్టిందీ! మీ అయ్యతో చెప్పలా నువ్వు?”

“మరి సెప్పలా? సెబుతేనీ, ‘ఏడావంటే యిరగబొడుతూ’ నన్నాడు. యీడ మోకాల్సిప్పమీనేసి కొట్టిందండీ. రఖతం కార్నట్టయితే వుండేది, ఏంవుండా!”

“రేపు మీ అయ్యను కనుక్కుంటానుండు. నే నిస్తారే నీకు బొమ్మల పుస్తకాలు, నాదగ్గిరున్నయి.”

“ఆఁ!”

“రోజూ చదువు చెప్పతా చదువుకో.”

“కా త్రె సెప్పవయ్యా నీయిల్లు బంగారంగానూ!”

“తరవాత మెల్లిగా గుంటూరు స్కూల్లో చేర్పించేస్తా.”

“అదిగదీ, మా జేజి లెగిసాడుద్ది! మరి అయ్య చంగతి ఎటనబ్బా, మాటకు ముంగల పొడుతూ సంతాడూ?”

“నే నున్నాలే.”

“ఆఁ! యిహి యిహి యిహి..” ఒక్కసారిగా కొండాయికి రెక్కలోచ్చి ఎగిరి కొండ సిగ్గాన వాల్పట్టయింది.